

Arrest

nr. 294 759 van 27 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 oktober 2022 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 287 582 van 14 april 2023 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 27 april 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/ mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : S;
voornaam : S;
geboortedatum : [...]1980
geboorteplaats : M.
nationaliteit : Kosovo*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18/10/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 14/04/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een broer in België te hebben, twee broers en een zus in Zwitserland en een zus in Duitsland. Deze behoren geen van allen tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien maakt de broer in België eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en

onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. Verzoeker heeft de nationaliteit van Kosovo. Hij werd geboren op (...) 1980 te M. Verzoeker is een etnisch Albanees. Verzoeker verliet Kosovo evenwel rond de nieuwjaarsperiode 2018-2019.

Verzoeker reisde naar Zweden toe, alwaar hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Dit verzoeker werd geweigerd, waarna hij terugkeerde naar Kosovo in de maand maart 2019. Verzoeker verliet Kosovo echter opnieuw. Hij kwam vervolgens naar België toe op 14 juli 2019. Sindsdien verblijft hij onafgebroken in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Kosovo).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Kosovo (“nationaliteit: Kosovo”) en dit binnen een termijn van 6 dagen.

De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing, in het bijzonder met de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (zie hieronder).

4. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker heeft aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud, in het kader van zijn procedure tot internationale bescherming, dat hij voorheen steun kon verkrijgen van zijn familiaal netwerk. Deze steun verkreeg verzoeker niet langer, doordat hij gedwongen werd om te huwen en verzoeker hieraan geen gevolg kon geven. Hierdoor ontstond een breuk tussen verzoeker en zijn familie.

Dit blijkt ook uit de vaststelling dat verzoeker naar België toekwam op 14 juli 2019 en hij terecht kon bij zijn broer. Met steun van zijn familie kon hij zich handhaven in België. Deze steun verloor hij echter.

Hij diende hierom een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Sindsdien verblijft hij in een collectief opvangcentrum van Fedasil (gelegen te (...)).

Verzoeker heeft gestudeerd en oefende verschillende werkzaamheden uit. Niettemin wordt dient gewezen te worden op de medische situatie van verzoeker en dat hij momenteel zelf de mogelijkheden ontbreekt om te voorzien in zijn levensonderhoud. Verzoeker is behoeftig. Hij heeft geen huisvesting of een inkomen waarop hij beroep kan doen bij een (gedwongen) terugkeer. Ook in België is verzoeker afhankelijk van de steun die hij verkrijgt, doordat hij verblijft in een collectief opvangcentrum van Fedasil.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder de breuk met zijn familie en het gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Verzoeker stelt vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing. De gemachtigde gaat enkel kort in op de familie van verzoeker in België (een broer), Zwitserland en Duitsland.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet blijkt dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De persoonlijke situatie van verzoeker wijst er evenwel op dat er een reëel risico is dat verzoeker in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker wijst hiertoe op de elementen die blijken uit zijn administratief dossier.

Verzoeker heeft aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud, in het kader van zijn procedure tot internationale bescherming, dat hij voorheen steun kon verkrijgen van zijn familiaal netwerk. Deze steun verkreeg verzoeker niet langer, doordat hij gedwongen werd om te huwen en verzoeker hieraan geen gevolg kon geven. Hierdoor ontstond een breuk tussen verzoeker en zijn familie. Dit blijkt ook uit de vaststelling dat verzoeker naar België toekwam op 14 juli 2019 en hij terecht kon bij zijn broer. Met steun van zijn familie kon hij zich handhaven in België. Deze steun verloor hij echter. Hij diende hierom een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Sindsdien verblijft hij in een collectief opvangcentrum van Fedasil (gelegen te [...]).

Verzoeker heeft gestudeerd en oefende verschillende werkzaamheden uit. Niettemin wordt(sic) dient gewezen te worden op de medische situatie van verzoeker en dat hij momenteel zelf de mogelijkheden ontbreekt om te voorzien in zijn levensonderhoud. Verzoeker is behoeftig. Hij heeft geen huisvesting of

een inkomen waarop hij beroep kan doen bij een (gedwongen) terugkeer. Ook in België is verzoeker afhankelijk van de steun die hij verkrijgt, doordat hij verblijft in een collectief opvangcentrum van Fedasil.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en bij artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat een terugkeerbesluit niet enkel illegaal verblijf vaststelt, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Verzoeker gaat verder in op zijn persoonlijk parcours. Hij stelt begin 2019 Kosovo te hebben verlaten, vervolgens in Zweden een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, dat werd geweigerd. Nadien zou verzoeker teruggekeerd zijn naar Kosovo om daarna naar België te komen in juli 2019 en er sindsdien te verblijven. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde niet op een zorgvuldige wijze voldoende rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder met de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder komt verzoeker terug op zijn motieven voor het verzoek om internationale bescherming, met name dat hij gedwongen werd te huwen, hij hier geen gevolg aan heeft gegeven en bijgevolg geen steun meer kon krijgen van zijn familie. Ook de steun van zijn broer in België is hij om die reden verloren. Verder stipt verzoeker aan dat hij heeft gestudeerd en gewerkt maar dat hij omwille van zijn medische situatie niet kan voorzien in zijn levensonderhoud en behoeftig is. Verzoeker meent dan ook dat hij gezien zijn persoonlijke situatie, zijnde de breuk met zijn familie en het gebrek aan huisvesting en inkomen, dreigt buiten zijn wil om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in de meest elementaire levensbehoeften, zodat hij in een situatie zal terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Hierover is geen motief te vinden in de bestreden beslissing, dermate dat verzoeker de formele motiveringsplicht geschonden acht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. In ondergeschikte orde herhaalt verzoeker zijn betoog en stelt hij dat minstens niet kan blijken dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie heeft plaats gevonden voor het nemen van de beslissing. Hij concludeert opnieuw tot een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar voegt hier eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aan toe.

Beoordeling

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met verzoekers gezins- en familieleven, zijn gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind. De Raad stelt zich de vraag waarom in het verzoekschrift het hoger belang van het kind wordt benadrukt, aangezien verzoeker verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Verzoeker kan in theorie gevolgd worden dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet enkel de vaststelling van het illegaal verblijf inhoudt, maar tevens een vertrekverplichting oplegt. Eveneens kan de Raad in theorie volgen dat blijkens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde een individueel onderzoek moet doen aangaande het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, voorafgaandelijk aan het nemen van een verwijderingsbeslissing, maar hij stelt vast dat dit in casu ook uitdrukkelijk is gebeurd. Verzoeker heeft het verder over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarmee de gemachtigde geen rekening heeft gehouden, doch er kan uit het administratief dossier niet afgeleid worden dat verzoeker een dergelijke aanvraag heeft ingediend. Specifiek met betrekking tot zijn gezondheidstoestand blijkt wel dat verzoeker een aanvraag in het verleden heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat deze aanvraag ongegrond werd verklaard op 8 september 2020. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing evenwel uitdrukkelijk naar die aanvraag en het resultaat ervan verwezen, dermate dat geen schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan blijken.

Verder blijkt uit de database van de Raad, noch uit het dossier dat verzoeker ooit een beroep heeft ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing volgend op de medische regularisatieaanvraag. In elk geval toont verzoeker niet aan dat hij omwille van zijn medische situatie, die uit de attesten in hoofdzaak lijkt te bestaan uit een problematiek van maagontstekingen en maagzweren, niet in staat zou zijn om te werken in zijn herkomstland.

De Raad leest overigens in het arrest nr. 287 582 van 14 april 2023, waarnaar de besteden beslissing op zorgvuldige en redelijke wijze verwijst, als volgt over de medische problematiek en over de zelfredzaamheid van verzoeker in Kosovo als hoogopgeleide man:

“In verband met uw financiële situatie kan nog worden opgemerkt dat u in het bezit bent van een universitair diploma (CGVS, p. 7) en dat u eerder in Kosovo in talrijke sectoren tewerkgesteld was (CGVS, p. 7-8). Hoewel u aanhaalt dat u na uw ontslag in de banksector jobs moest doen die niets te maken hadden met uw opleiding en u dus overgekwalificeerd was voor dergelijke jobs, blijkt niet dat u geen werk kon vinden (CGVS, p. 7). Dat u een ondernemend persoon bent toont u aan door middel van uw verklaringen. Zo begon u een eigen handel in sportartikelen (CGVS, p. 7). Hoewel u aanhaalt dat uw onkosten veel hoger waren dan uw winst, blijkt toch dat u met de winst nog lange tijd een woning kon huren in België (CGVS, p. 15). Evenzeer onderhoudt u een goed contact met uw zus (CGVS, p. 8). Ook moet er in herinnering gebracht worden dat u nagelaten heeft aan te tonen dat u actueel met een medische problematiek kampt, waardoor er evenmin van een impact van uw gezondheidstoestand op uw financiële toestand uitgegaan kan worden.

Aan de hand van bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat u bij een terugkeer naar Kosovo in een dermate precarie situatie zou terechtkomen.” Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij poogt te laten uitschijnen dat zijn medische problemen eraan in de weg zouden staan dat hij zou kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud, dient immers te worden opgemerkt dat dit, gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn beweerde medische problemen, hoegenaamd niet kan worden aangenomen. Voor het overige vergenoegt verzoeker zich ertoe andermaal op algemene wijze te wijzen op zijn vermeende medische problemen en nood aan behandeling, op de vrees dat eventuele kosten in dit kader hoog zouden zijn en op het gegeven dat zijn familie hem niet langer zou willen helpen. Met deze louter algemene herhaling en bevestiging van de reeds eerder door hem afgelegde verklaringen, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake en op basis van deze verklaringen gedane, pertinente en terechte vaststellingen. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd overeind.”

Er blijkt niet dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen voormeld arrest van de Raad zodat dit kracht van gewijsde heeft.

Hoe dan ook benadrukt de Raad dat socio-economische omstandigheden niet vallen onder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet aangenomen worden.

Ook al heeft de Raad in het voormeld arrest een beoordeling gedaan in het licht van het verzoek om internationale bescherming en meer bepaald in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt verwezen, meent de Raad dat thans in het licht van artikel 3 van het EVRM er geen ander standpunt kan aangenomen worden. Anders dan verzoeker voorhoudt, kan niet aangenomen worden dat verzoeker omwille van zijn persoonlijke medische situatie, evenals mogelijke problemen met zijn familie omwille van zijn ongehuwde status op middelbare leeftijd, dreigt buiten zijn wil om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen, die hem niet in staat stelt in zijn meest elementaire levensbehoeften te laten voorzien, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou dreigen terecht te komen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Immers, de Raad heeft in het arrest, waarnaar in de bestreden beslissing op zorgvuldige en redelijke wijze wordt verwezen, aangenomen dat verzoeker in het bezit is van een universitair diploma, dat hij eerder in Kosovo in talrijke sectoren tewerkgesteld was en dat verzoeker weliswaar heeft aangehaald na het ontslag in de banksector jobs te hebben moeten doen die niets te maken hadden met zijn opleiding maar dat hij dus wel werk kon vinden. Verder bleek ook dat verzoeker een ondernemend persoon is nu hij verklaarde een eigen handel in sportartikelen te hebben opgezet, die weliswaar verlieslatend was maar verzoeker toch heeft toegelaten nog lange tijd een woning te huren in België. Verder verklaarde verzoeker eveneens een goed contact met zijn zus in Kosovo te onderhouden, zodat niet zonder meer kan aangenomen worden dat verzoeker geen netwerk meer zou hebben in Kosovo voor het geval hij dit na aankomst zou nodig hebben.

De Raad meent dan ook dat de gemachtigde in casu op afdoende zorgvuldige en redelijke wijze kon volstaan met een verwijzing naar het arrest van de Raad van 14 april 2023 in het licht van een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Kosovo.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES